

## Бждни вечерь.

Мръкна се. Мама изтърколи отъ пещъта тиквеника. Доиде врѣме за вечеря. Въ голѣмата соба на трапезата е сложено: тиквеникъ, а около него паници съ бобъ, зеле, плодове и жито съ забодени три запалени вощеници и още толкова прѣдъ иконостаса. До дѣто мама тѣй нарежда, ето, вратата се скръцна, подаде се обичната ми баба, ходила въ избата, носеща въ ржцѣ пълна бѣклица съ вино и паница съ медъ. Тя приближи, сложи ги и съ това допълни трапезата.

— Хайде сега дѣца, елате да се прѣкрѣстимъ и помолимъ на Бога — каза баба. Наредихме се прѣдъ иконостаса съ снѣти шапки и се прѣкрѣстихме, а пѣкъ дѣдо и баба сториха още и по три поклона. Слѣдъ това дѣдо взима кандилницата, сложи ѝ тамянъ и почна да кади. Една приятна миризма изпълни собата. Кади дѣдо и шепне — прочѣте нѣкаква молитва. Насѣдахме. Най-напрѣдъ дѣдо и баба, послѣ тате и мама, а най-остниѣ нака и ние съ Вѣрка и почнахме да вечеряме. Всички сме весели. По-напрѣдъ хапнахме отъ сладкия тиквеникъ, а послѣ и отъ другитѣ ястия. Слѣдъ вечерята нака вдигна трапезата, а ние съ Вѣрка се нареждаме около дѣда и баба при огнището. До късна вечерь тѣ ни разказватъ хубави коледни приказки, а пѣкъ ние захласнати ги слушаме, додѣто най-послѣ ни налегне дрѣмка.

— Хайде дѣца, легайте, да спите, че камбаната скоро ще забие за църква! — каза мама. Азъ и Вѣрка цѣлунахме на всички ржка, легнахме за да станемъ сутринята по-рано и посрѣщнемъ ранобуднитѣ коледари.

Тѣй, мили българчета, се посрѣща тукъ „Бждни вечерь“. Идущата година пѣкъ вие ще разкажете какъ се посрѣща тамъ, кждѣ васъ.

с. Бара, Севлиево, 5 декември 1919 год.

Ст. Пончевъ.